

Nr 28

Av herr Spetz m. fl., om viss ändring av grunderna för statsbidrag till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.

Sedan år 1937 har riksdagen årligen anvisat medel för lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård. Villkoren för erhållande av bidrag från detta anslag ha fastställts genom kungl. kungörelsen nr 164/1946, senast ändrad den 15 maj 1952 (SFS nr 260).

Bidraget utgår vid sjukbesök, som av veterinär företages i anledning av sjukdomsfall bland husdjuren, och utgår med den del av veterinärvodet som överstiger 15 kr.

Under de senaste åren har emellertid en ny form av veterinär sjukvårdsverksamhet framkommit nämligen den sjukvård, som numera kan lämnas på institutioner med resurser för stationär uppställning av sjuka djur. Sådana möjligheter föreligga vid veterinärrättningen i Skara, på djursjukhuset i Hälsingborg samt på mindre provinskliniker vid veterinärstationerna i Dingle och Varekil i Bohuslän, Tommarp i Skåne, Norsjö och Anäset i Norrland. Vid alla dessa institutioner mottagas alla slags husdjur för svårare operationer eller annan mera specialiserad behandling, där framgången av de vidtagna åtgärderna är beroende på denna stationärvård. Det framstår då som mindre rättvist, att den djurägare, som vill ägna sina djur den bättre, ofta ovillkorligt nödvändiga, men tyvärr kostsammare vården, icke har möjlighet att erhålla den lindring i kostnaden som ifrågavarande anslag avser. Anledningen torde uppenbarligen vara, att denna nyare vårdmetod, vid den tidpunkt då riksdagen först anvisade medel, icke nått den utbredning som den nu har och förmodligen kommer att få, alldenstund denna utveckling ur såväl lantbruksekonomiska som veterinärmedicinska synpunkter torde vara utomordentligt värdefull.

En översyn av bestämmelserna härom synes oss därför böra ske. Samtidigt torde det enligt vår mening vara befogat att undersöka huruvida icke en förenkling av förfarandet vid sökandet av statsbidrag skulle kunna ske. Enligt kungörelsen § 4 skall veterinären "göra sig underrättad om huruvida förutsättningarna för åtnjutande av statsbidrag äro för handen". Detta innebär självklart ett ömtåligt område, särskilt om det gäller att avgöra om ömmande omständigheter enligt § 2 skall anses föreligga. Det synes oss lämpligt om veterinärens befattning med dessa avgöranden kunde avkopplas. Ett smidigt förfarande skulle måhända kunna erhållas om i

stället någon kommunal myndighet inkopplades. Inom denna kan förutsättas en mera ingående kännedom om vederbörande djurägares ekonomi m.m. än vad veterinären kan antagas äga. Det skulle kunna ankomma på den djurägare, som anser sig berättigad till statsbidrag, att hos den kommunala myndigheten begära och erhålla detta med företeende av veterinärens kvitto. Det bleve då den kommunala myndigheten, som i första hand finge stå risken av ett avslag i länsstyrelsen. Enligt uppgift lär på något håll i Norrland frågan anordnats på något liknande sätt genom frivillig överenskommelse mellan veterinär och kommunal myndighet.

Med stöd av vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning om sådana ändringar i förevarande kungörelse, som ovan anförts, samt att till riksdagen inkomma med de förslag vartill utredningen kan ge anledning.

Stockholm den 18 januari 1956

Gunnar Spetz

Nils Theodor Larsson
Hammarby

J. Nord